

Sygn. akt VI Ga 79/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Ramska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. N.

przeciwko : Zakładom (...) S.A. w M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt V GC 114/12 upr

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego Zakładów (...) S.A. w M. na rzecz powódki A. N. kwotę 1.200 zł.

(jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 79/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 kwietnia 2014 r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Wyrokiem z dnia 4 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy w połączonych do wspólnego rozpoznania sprawach z powództwa A. N. przeciwko Zakładom (...) S.A. w M. o zapłatę 7.815,32 zł, 7.921,70 zł, 3.860,08 zł:

I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.815,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2009 r.;

II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.921,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2010 r.;

IV. oddalił powództwo w pozostałej części;

V. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.860,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2010 r.;

VII. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 330 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Strona pozwana pismami z dnia 23 grudnia 2013 r. wniosła apelacje od powyższego wyroku zaskarżając go w zakresie pkt. I, II, III, V, VI i VII (VI GC 114/12, k. 465-470; VI GC 115/12, k. 472-477; VI GC 116/12, k. 479-484).

Skarżący w powyższych apelacjach wniosł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmianę orzeczenia w tej części i oddalenie powództwa.

Nadto wniosł o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Strona pozwana w swych apelacjach podniosła identyczne zarzuty:

I. naruszenia przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy:

1. art. 217 § 2 k.p.c. (w brzemieniu obowiązującym do dnia 3 maja 2013 r.) w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych stron, w tym o dowód przesłuchania strony pozwanej, jak również wniosków dowodowych z kart dokumentów akt postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Tarnobrzegu pod sygn. V Ds. 13/12/S, w tym wskazanych w piśmie pełnomocnika z dnia 3 października 2013 r. pomimo, iż strona nie powoływała w/w wniosków w celu spowodowania zwłoki postępowania, a środki dowodowe zgłoszone przed Sądem pierwszej instancji, zmierzające do odparcia wniosków, twierdzeń i dowodów zgłoszonych przez stronę przeciwną, zostały bezzasadnie pominięte przez Sąd, a dodatkowo w/w wnioski mają racjonalne oparcie i dotyczą faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, oraz stanowiły wyłączną podstawę do wykazania zasadności zgłoszonych w sprawie zarzutów zatrzymania, nieważności czynności prawnej, z której istnieniem związane jest dochodzone roszczenie, a które to zarzuty zostały bezpodstawnie przez Sąd oddalone;

2. art. 177 § 1 pkt. 4 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach sprawy, a także pominięcie dowodu z akt postępowania przygotowawczego w zakresie w jakim z w/w postępowania wynika, iż z udziałem m.in. powódki toczy się postępowanie karne w Prokuraturze Okręgowej w Tarnobrzegu Wydział V sygn. akt V Ds 13/12/S, którego przedmiotem jest bezprawne uzyskiwanie korzyści majątkowej kosztem pozwanego, tj. o czyn, którego ustalenie w drodze karnej ma wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy; naruszenie art. 11 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy zgodnie z przepisem art. 11 zd. 1 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, oraz sprzeczne z w/w wyrokiem (prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 27 października 2010 r. w sprawie II K 799/10) przyjęcie przez Sąd I instancji, że w sprawie brak jest okoliczności wskazujących na nieważność umowy, w konsekwencji powyższego naruszono wskazane niżej przepisy prawa materialnego - art 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c., art. 5 k.c.;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę przedstawionych przez strony dowodów oraz dalej sprzeczne z treścią tych dowodów przyjęcie, iż zeznania świadka P. K. nie kłóciły się z zeznaniami świadków G. M., świadka P. U., świadka D. H., świadka J. M., pomimo iż były one między sobą niespójne, a niespójność ta wynikała wyłącznie z braku wiedzy w zakresie prowadzonych w postępowaniu karnym czynności, braku wiedzy co do autentyczności składanych w sprawie dokumentów, w sytuacji gdy mogło być to wykazane zgłoszonymi w sprawie dowodami; sprzecznie z w/w dowodami ustalenia przez Sąd, że doszło do zawarcia umowy sprzedaży pomimo, iż okoliczności sprawy jednoznacznie wskazywały, iż w/w umowa jest nieważna, a zgłoszone na w/w okoliczności dowody bezzasadnie oddalono,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 58 k.c. poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach sprawy pomimo wykazania przez pozwanego, że czynność prawna, z którą powódka wiąże dochodzone roszczenie, uznana została prawomocnym wyrokiem za niezgodną z prawem, a roszczenia stron z tego tytułu stanowią przedmiot odrębnego postępowania sądowego (sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu o sygn. akt I C 747 11), nadto toczy się postępowanie karne, którego przedmiotem jest m.in. czynność prawna sprzedaży dokonana z udziałem powódki jako sprawcy tej szkody,

2. art. 123 § 1 pkt 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 498 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i sprzeczne z załączonymi dokumentami przyjęcie, że pozwanemu z tytułu realizacji świadczeń wzajemnych wykonanych z tytułu nieważnych umów nie przysługuje zarzut zatrzymania; dalej natomiast sprzeczną z tą argumentacją przyjęcie, iż w sprawie wobec istnienia deliktu wyłączona jest możliwość potrącenia (art. 505 pkt 3 k.c.) a nieważna czynność prawna może stanowić przedmiot uznania przez strony;

3. art. 535 k.c. poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że doszło w niniejszej sprawie do realizacji umowy sprzedaży pomiędzy stronami pomimo, iż strona pozwana nie złożyła zgodnego oświadczenia woli zmierzającego do zawarcia umowy sprzedaży, a ceny wskazane w fakturach VAT podrobionych przez M. N., nie są cenami umówionymi po między stronami, a więc żadne przesłanki umowy sprzedaży nie zostały spełnione, nadto pozwany konsekwentnie podnosił fakt nieważności umowy.

W odpowiedzi na apelację pozwanego w piśmie z dnia 15 marca 2014 r. powód wniósł o ich oddalenie w całości. W uzasadnieniu pisma powód ustosunkował się do zgłoszonych w apelacji zarzutów wskazując na ich bezzasadność.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 kwietnia 2014 r. strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego w niniejszej sprawie nie dopatrył się naruszenia przez Sąd Rejonowy w/w przepisów.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał w sprawie prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. Dlatego ustalenia faktyczne, jak również podstawy prawne rozstrzygnięcia przyjął za własne.

Należy podkreślić, że art. 233 k.p.c. daje sądowi możliwość oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX

nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r, V CKN 561/00). Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych z powyższych uchybień w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy zauważyć, że kwestia prejudycjalności i związana z tym podstawa do zawieszenia postępowania z uwagi na toczące się przed Prokuraturą Okręgową w Tarnobrzegu postępowanie w sprawie o sygn. akt V Ds. 13/12/S (poprzednio VI Ds. 6/10/Sp) była już przedmiotem oceny tut. Sądu w ramach postępowania zażaleniowego o sygn. Akt VI Gz 191/13, który uznał, że brak jest podstaw do zawieszenia postępowania z powyższy przyczyny. Zarzut apelacji w tym zakresie już tylko z tego powodu jest niezasadny.

Dodać należy, że jak wskazano w powyższym postanowieniu zasada określona w art. 11 k.p.c. nie stoi na przeszkodzie poczynieniu przez sąd cywilny ustaleń dalej idących na niekorzyść pozwanego (uprzednio oskarżonego) niż wynikałoby to z samej treści wyroku karnego skazującego. Związanie treścią wyroku skazującego dotyczy bowiem wyłącznie pozytywnie ustalonych w jego sentencji znamion przestępstwa. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 listopada 2010 r., I ACa 865/10, LEX nr 898659). Poczynione w sprawie przez Sąd I instancji prawidłowe ustalenia faktyczne przeczą zaś twierdzeniom pozwanej o nieważności spornej czynności prawnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego należy również podzielić stanowisko Sądu Rejonowego co do braku podstaw, w okolicznościach niniejszej sprawy, do skorzystania przez stronę pozwaną z prawa zatrzymania świadczenia na podstawie art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c., jak również zarzutu przedawnienia.

W okolicznościach niniejszej sprawy na podkreślenie zasługuje fakt, że M. N. był prokurentem pozwanej spółki i działał w granicach swojego upoważnienia. Gdyby nawet przyjąć, że swoim działaniem spowodował stratę po stronie pozwanej spółki to kwestia ewentualnych rozliczeń z tego tytułu winna odbyć się pomiędzy nim a pozwaną spółką, i pozostaje bez wpływu na stosunki pomiędzy stronami niniejszego procesu.

Skoro zatem, jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, powódka sprzedała pozwanemu sporny towar, zaś zarzut zatrzymania oraz przedawnienia roszczenia był niezasadny, to należy się jej z tego tytułu należność zasądzona w pkt. I, III i VI zaskrzonego wyroku (art. 535 k.c.).

Sąd odwoławczy pominął dowody zawnioskowane w apelacji jako zbędne i zmierzające do przewlekłości postępowania mając na uwadze określoną tezę dowodową i poczynione w sprawie ustalenia na podstawie pozostałych dowodów. Jak wyżej wskazano Sąd I instancji był uprawniony do poczynienia własnych ustaleń bez opierania się na dokumentach z akt sprawy karnej. Tym bardziej, że oprócz opinii biegłego nie wskazano konkretnie dokumentów.

Reasumując – w świetle powyższego - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację pozwanego Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł jak w pkt II wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c.

w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).